

Karaszky Ödön:
A RIGÓ

Messze, messze, messze
Szép Tündérországba,
Galamblábon forgó
Fényes aranyvárba,
Élt az öreg tündérkirály
Csillagszemű lánya.

De szép volt, de szép volt
Tündérkirály lánya.
Két ragyogó csillag
Volt a szeme párja,
Rózsát nyitó rózsabokor
Szép piros orcája.

Hogy tudott dalolni!
– Ha hallottad vóna.
Csengett-bongott ajkán
A szebbnél szebb nótá.
Vele dalolt a kalitban
Fekete rigója.

Egyszer hogyan-hogy sem?
De megesett, az szent!
A nyitott ablakon
A rigó kiröppent;
Szegény lányka bánatában
Hejh! nagyon beteg lett.

Öreg király apja
Parancsot ad menten:
Keressék a rigót
Künn a rengetegben,
Egész ország lakossága
Rigó lesre menjen!

Ha szegény, ha gazdag,
Aki megtalálja,
Fele királlyal
Fényes koronája
Jutalma lesz: – ráadásul
Csillagszemű lánya!

Hej! megindult erre
Sok derék levante,
Öltöztek páncélba,
Suhogó selyembe,
Úgy mentek ki rigó fogni
A nagy rengetegbe

Daliák, vitézek
De hiába járnak,
Híre sincs, nyoma sincs
A rigómadárnak...
Annál nagyobb a keserve
Tündér királylányak.

Pedig a környéken
Kidobolták párszor:
„Minden vagyonát is
Megtetézik százszor!”
Hát egyszer a palotába
Bekopog egy pásztor.

Deli sugár legény
Olyan, mint egy szálfá,
Tulipántos szűr van
Vetve a nyakába,
Tüzes bátor tekintettel
Néz fel a királyra.

„Hallottam a baját,
Felséges királyom!
Életem-halálom
Kezébe ajánlom.
Itt a fejem, ha a rigót
Ma meg nem találom.

Nem kell nekem egyéb,
Csak a kalitkája,
Déli süteménynek
Egynéhány morzsája,
Meg a királykisasszonynak
Arany furulyája.“

Hozzák a kalitkát,
Édes morzsa benne,
A legény takarja
Hófehér selyembe,
Úgy indul el a rigóért
A vén rengetegbe.

Ott kint a kalitkát
Akasztja egy ágra,
– Terebélyes a fa,
Húzódik alá... –
Sír az erdő, úgy zokog az
Arany furulyája.

Hát egyszer – Úristen!
Dehogy hittem vóna! –
Felelet hangzik a
Bús furulyaszóra,
S beröppen a kalitkába
Királylány rigója.

Hamar a kalitkát
Szalajtja a várba. . .
Az öreg király már
Szívszakadva várja;
Hej! megörült, hej! meggyógyult
Csillagszemű lánya.

De hogy egyik szavam
Ne öltsem a másba;
Összegyűltek tüstént
Vidám kézfogásra,
Szegény legény felesége
Lett a király lánya.

Éltek-éldegéltek
Számos boldog éven,
Utazni indultak
Egy rózsalevélen;
Majd meglátod: nálunk lesznek
Holnap délebeden...!

(Az Én Ujságom, 1898/9.)